Należytość pocztowa opłacona ryczałtem.

Ч. 28 (515). Неділя, дня 14. липня 1929. Рік XI.

Адреса Редакції і Адміністрації „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“ ПЕРЕМИШЛЬ, Побереже ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві Nr. 142.807 Передплата в краю виносить 10 зол. річно, 5·50 зол. піврічно, 3 зол. чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. Передплату з Чехословаччини складати на конто Адм. „Укр. Голосу“ в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно для Америки 2½ дол. річно.

Ціна примірника 25 с.

Редактор приймає щодня від год. 11—1.

Рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

ТАРИФА ОГОЛОШЕННЯ

За текстом за 1 вірш міліметровий одношпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0·24 зол., для дрібних промисловців укр. інстит 0·16 зол. Дрібні оголошення по 0·15 зол. за слово, найменше дрібне оголошенне 1 зол., для шукаючих праці подані безпосередно до Адміністрації по 0·10 зол. за слово Оголошення в тексті 150% дорожші, на першій стороні 300% дорожші. Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

Ой та зажурились...

(Думки з приводу 10-ліття переходу через Збруч.)

„Найкращі пориви, горячі почуття розсікли ми ножем холодним міркування“...

В. Самійленко

Прибиті та зажурені переходили Стрільці Збруч дня 16. серпня 1919 року. Саме десять літ минає від цього часу.

Коли сьогодня, з віддалі десяти літ глянути на цю подію та на дальші події, звязані з нею, то журба Стрільців показується в великій мірі оправдана. Бо, як ішли туди, були суцільною, сціпленою в один орґанізм масою, морально змобілізованою та здисциплінованою. Вертати довелось одинцем, групками малими, морально здемобілізованими. Замість одної волі — стали тисячі окремих воль, замість одної ясної та виразної думки — сотки і тисячі туманних. Чужі сили вспіли почетвертувати прапор та довели до парцеляції сил та ідеї; кожда із цих посторонних сил взяла собі частину нашої фізичної та моральної сили, а серед тифозної горячки окрадено нам те одиноке, що нам могло лишитись-чистоту стрілецьких лаврів. Як ішли туди, мали в руках своїх силу і право, а вертати довелось голіруч. Як ішли туди, то мали над собою і перед собою авторітет, а як вертали, опинилися без нього, лишились самі зі своєю лихою долею. Як ішли туди, то Збруч був невеличкою річкою, а в повороті Збруч став великою рікою. Хоча цьому перечать деякі ґеоґрафи душі нашої нації, та не перечить цьому а підтверджує це хочаби виїмкова популярність пісні „Ой та зажурились“. Ця пісня, власне, завдячує свою популярність в великій мірі, сильно підчеркненому в ній моментові партикулярному, що вже від давна був у нас глибоко вкорінений. Це вияв мужицької туги за галицькою землею, якої не були в силі осолодили ані слава Київсько-Одеського походу і перспектива реванжу за Полтаву, ані думка й віра в це, що шлях до самостійности веде через Столицю.

Як йшли туди, то стояла вільною не одна дорога до слави, а як вертати довелось, то на усіх дорогах розсілася чужа слава. Як йшли туди, мали силу двигати тягар прадідівських гріхів, тягар байдужности сучасних, а в повороті тягару удержати не було сили. він страшно гнітив душу — гріхи відзивались. Не має слів, якими можнаб було зобразити терпіння та муки вибранців, що їм історія призначила спокутувати за гріхи свої й минулих поколінь супроти батьківщини. Ох як боляче — до крови смагав їх бич історичної долі.

Як ішли туди, був брат при браті, а як вертали — ставав брат проти брата. І знова стрільці стали мимовільним учасниками великої траґедії, яку не перший раз відограно з успіхом на нашій історичній сцені.

Було чого журитись, коли взяти під увагу все те, що довелось прогаяти, що довелось загубити.

Але! Як ішли туди, думали, що хтось чужий поможе осягнути мету, до якої йшли і думка ця ослаблювала волю, перемішала в свідомости поняття своїх і чужих і нераз кидала на жир чужим, наше щире серце. Ми хотіли і чекали на свободу з чиєїсь ласки. Як вертали, то вже тої думки, тої віри не мали; вже знали добре, що того, чого самі не зроблять, — цього не зробить за цих ніхто інший. І та свідомість, та певність була одною у найбільших вартостей, яку винесли з руїни молоді люди.

Та ще одно: Не зважаючи ні на що, шось вийшло побідником з боротьби; а це щось є душею нації.

В огні боротьби та серед бурі перевиховувалося те покоління, що на його долю випало, в першу чергу, нести тягар ідеї, яка з ніжної мрії — хрестом стала.

І на цій дорозі довелось молодим людям мати великого учителя, а ним було само життя — тверде, невблагане. Оно учило нас, що ідеал осягається лише цим, що йдеться не шляхом погодження а шляхом усування зі своєї дороги противенств і чужих правд. Євангеліє, яке так каже: „І від часу Ісуса Христа та до сьогодняшного дня, царство небесне здобувається силою і хто його добуває, той бере його силоміць“ — стало нашим євангелієм.

Нас учили давні учителі, що ідеєю переводить в життя все народ. Новий учитель нас навчив, що — ніколи народ. Нас учило життя, що народ є той, що приймає, а цим, що ідею накидає, цим в кого она родиться, є все активна меншість. Глибока віра в ці правди може дати силу підчинити нашій правді наші правди.

Коли сьогодня, після такої великої катастрофи, яку довелось пережити, не розпарцельовано нас на безліч орєнтацій, не розписано цілковито в пісок то це треба завдячити новому духови та цьому досвідови, що його винесло з руїни те покоління, яке пізнало на собі всю „благодать“ союзів та орєнтацій. Наші люде зрозуміли і засвоїли собі ще одну правду життєву, що найліпший союз — людини з конем, лише треба уважати аби не бути конем. Ми вже знаємо, що рацію все має сильніщий. Колиб тільки Бог обдарував нас цим разом довшою памятею, можна вірити, що не будемо в майбутньому журитись.

Большевицька господарка.

Як господарять большевики про це писалося у нас вже не раз. В наслідок лихої господарки в цілім большевицькім царстві, а з окрема в наслідок того, що Москалі живуть і латають свої діри коштом України, господарський розвиток на Україні йде дуже пиняво. Заповідали большевики підчас революції, що вони створять рай на землі. І богато легкодушних людей в це повірило. Чи большевики дотримали обіцянки чи ні трудно сказати, бо у большевиків все на оборот як у людей; може те пекло яке там бушує називається на большевицькій моді раєм? Досить того що в цьому „раю“ панує нечувана живлова кріза, відчувається товаровий голод, збільшується земельне перенаселення а безробіття по містах, зростає дорожнеча (валюта паде), а від ряду літ запанувала там постійна хлібна кріза очевидно, що з такого стану ніхто не може бути задоволений. Життєві умови селянства, умових працьовників і робітництва не поліпшуються а погіршуються. Осьн. приклад робітники одержують всього 25 30 долярів місячно жінки навіть 15 -20 дол.) а службовики 30 - 35 (нищі 20—25 дол).

Все оно так буває, що там де є зле там сваряться. Сваряться власне й большевики поміж собою, аж луна йде по світі. Большевицька партія розкололась на двоє: правих і лівих, на „сталінівців“ і „троцькістів“. Одні дру гих обвинувачують у зраді „ленінізму“ та прозивають себе взаїмно контрреволюціонерами. Троцкісти, наприклад не вірять в можливість будування „соціялізму“ в одній, та ще до того в хліборобській країні. Они думають, що лише вибух всесвітної соціяльної революції зможе вратувати большевицьке панування на Сході Европи. Сталінівці знова не вірять в можливість світової революції в скорому часі і тому думають, що пролетарську диктатуру на Сході Европи вдасться вратувати шляхом прискорення розвитку промисловости та піднесення сільського господарства організуючи останні в „колгоспи“ (гуртові, колєктивні господарства). Праві комуністи (троцькісти), навпаки, в будуччину останніх не вірять, а думалиб піднести звичайні, приватні сільські господарства, бо они дають 90% хліборобської продукції. Пляни плянами але одні і другі хотілиб будувати індустрію коштом села. Наразі на плянах кінчиться і здається на плянах скінчиться бо до тих великих плянів треба матеріяльних засобів а ті з нікуди не можна дістати, а в „раю“ теж вже нічого нема бо все давно вже розікрали большевики.

Як провадити в життя такі великі пляни коли, наприклад, весь буджет большевиків на рік 1928/29 виносить навсього понад 3 міліярди долярів. З цього буджету йде дві третини на удержання армії, чека та большевицьких установ. Тай і без цього такий буджет для країни зі 150 міліонами населення є аж надто мізерний (припадає 20 долярів на душу). Лише з тих засобів, бо інших нема, довелобся большевикам будувати нові фабрики, заводи, залізниці, пароплави, електричні стації і т. д. Тому саме можна з певністю сказати, що вироблений большевицькими господарниками пятирічний плян, на підставі якого предбачається піднести промислову продукцію на 80 — 90%, а сільсько-господарську продукцію на 30 — 35%, безперечно не вдасться перевести в життя, навіть якби большевицька влада перетрималась ще пять років. Треба ще додати, що за той час, наприклад, на Україні зросте населення приблизно ще на 3 міліони, а промисловість, торг, транспорт та ріжні інші фахи змоглиб, на підставі большевицького пляну, забезпечити працю найбільше 1 міліонові душ, значить лишається нових 2 міліони душ без праці. Що з ними зробити? Вистріляти? У большевиків того не купити. От взагалі мають великі пляни. Поки ми того не знаємо треба рахувати, що тих 2 міліони душ обтяжать сільське господарство. В наслідок цього не буде зменшення а буде значне збільшення земельно-хліборобського перенаселення на Україні і то навіть тоді, колиб половину з цього приросту населення, большевики примусили виїхати до Азії.

Цікаве ще одно: На підставі большевицького пятирічного пляну піднесення народнього господарства предбачається большевиками всього 4 — 5 міліярдів долярів витрат а з того числа на Україну припадає (на підставі пляну) лише около 1. міліярда або 200 міліонів долярів річно. Цей міліон має бути зужиткований на поширення добування вугля та руди, на піднесення продукції заліза та сталі а також на поширення „Колгоспів“ і „радгоспів“. Себто не предбачується розбудови української машинобудівельної промисловости, або текстильної промисловости чи піднесення стану селянських господарств.

Навіть большевицькі українські ґазети підносять, що за 5 років зменшиться і впаде питома вага української металюрґії а піднесеться московська металюрґія. Те саме здобуванням вугля та руди, а українська продукція металообрібна є засуджена на знидіння. Себто розвиток народнього господарства Московії буде йти коштом народнього господарства України. І це називається „Союз“. Який „рай“, такий „союз“. Таких союзників не дай Боже нікому, бо піде з торбами. Аби ратувати себе від жебрачого костура, мусить Україна таких союзників гнати геть зі своєї землі.

Є зле, а буде ще гірше!

Що є зле, про це знає кождий, а найліпше про це знає наше селянство.

Нас найбільше болить це, що перед нашим селом відкривається щораз глибша пропасть на дні котрої осадовилась руїна, злидні, зубожіння та господарський упадок.

Ми є невільними свідками, як незалежні від нашого селянства умови пхають його в цю пропасть, а через те, що народнє господарство в цілости опирається у нас на сільському господарстві, то разом з упадком села летить стрімголов в пропасть торговля та промисл.

Такого застою в продукції (за виїмком текстильної), як саме спостерігаємо зараз, давно вже не було. Такої слабої сили купна, як оце зараз, віддавна вже не памятають купці. Маґазини наповнюються товарами, а нема тих, що моглиб їх випорожнювати шляхом купівлі. Грошевий голод стало зростає, загальний оборот векслями дійшов до дивовижних прямо розмірів. Застрашаюча є теж скількість протестів векслевих (передовсім в рільничих районах.

Якіж вигляди?

Стан засівів та величезні резерви збіжеві в тих краях, що вивозять збіже, кажуть думати, що тяжкий стан сільського господарства ледви чи злагідниться в біжучому та майбутньому році. Навпаки! Треба приготовитись що буде ще гірше ніж було й є. Очевидна річ, що разом з цим буде гірше і в промислі і в торговлі, бо якщо селянство не буде в стані та можности робити стало більші закупи, то відсутність хочби 25% селян поміж купуючими в країні де є около 70% селян, то це означає крах для промислу і торговлі.

Супроти такого грізного стану, наше село мусить бити в такий великий звін, щоби його почули усі ті що сплять та дрімають так на селі як і в місті.

ОБРАЗКИ З ЛЕМКІВЩИНИ.

Щоби зрозуміти нинішний релігійно - психічний стан серед Лемків в останніх пограничних повітах, треба в першій мірі заглянути до душ їхніх провідників. Являються ними священики. Отже від них зачнемо.

Старі передвоєнні лемківські панотці були з переконання москвофіли—„русскі“. Сю свою „русскість“ вщіпляли вони й в парохіян. Не лише „русскі“, але й до православія схилялись. Але перед війною зачали доходити до Лемків слухи про якихсь Українців. Що то за люди? — питали Лемки. Відповідь найшлась. Дали її „русскі“ отці. „То вороги нашої святої православної церкви, то безбожники“ — казали вони. Не знали бідачиски Лемки, що девять разів тілько як католиків було Українців якраз православних. Таке пояснювання, повторюване сотки разів, вистарчило, щоби викликати ненависть до Українців і католицтва у безкритичного простолюддя.—Коли розійшлась вістка про одного священика, що він Українець, то страх проймив селян. „Як то може бути, щоби безбожник такий був священиком?“ І він мусів катеґорично заперечувати вістку, що він „Українець“.

Настав 1912 р., а в сім конфлікт між Австрією і Сербією. Росія зачалась послугуватись православієм як аґітацією. В селах, де нині принялось православіє, вибухало воно й тоді. Син селянина, вихованок москвофільської бурси, Сандович, втік до Почаєва, скінчив православну теольоґію і вернув янічарем в рідні сторони. Ходив з довгим розпущеним волоссям по селах, підчас богослужень поводився маніфестаційно в гр.-кат. церквах і взбуджував велике заінтересовання серед селян. Вибухло православіє. Села і Чорне, Граб, Довге, Липна, Незнаєва, Радоцини і пр. пристали до него. Найшлась робота для Сандовича і товаришів. Народ полишав церкви, а сходився приватно по домах. Уніятський москвофіл-парох сам людей виганяв з церкви, щоби йшли на православне богослуження. І хто зна, як воно скінчилобся, якби не всесвітна війна.

Всюди найшовся якийсь такий підклад до аґітації. І так воно кипіло майже в кождім селі. Війна і інтернования перервали хід подій. Лемки, які йшли до Талєргофів і инших „інтернатів“ винні хиба о стільки, що схилювались до православія. Під оглядом політичним були вірними дітьми небіжки Австрії.

В 1918 р. зачались церковні реформи. Власти духовні заказали священикам уживати при богослуженнях слово „православний“ зокрема при великім вході, або як Лемки кажуть „при переносі“. Це образило їх. По перше вони були вже підміновані з перед війни і зрозуміли зміну в богослуженню як розрив з православієм, до якого зближитись бажали, а по друге відчували брак титулу. А Лемко гоноровий! Ще й як! „Яґомосьць нияк нас не величають“ і ніхто не знає кого випоминають словами: „і всіх вас да помянет...“ чи людей, чи худобу. Може бути, що лемківська образа булаб поволи затерлась, якби не старі „русскі“ отці, які зіґнорували приказ церковної власти. Це доливало оливи до огня. „Якто“ — казали Лемки — „єдні яґомосьцьови випоминають, а другі ні“. Незгода під тим оглядом між самими священиками викликала ріжницю виховання, сталась для Лемків згіршенням і соблазню. Українці відкликувались до заказу свойого Епископа.

Напруження між Лемками задля сеї реформи дасться пояснити вічним антаґонізмом, який йде між окраїнним клином а Поляками, де ледви іскра спричинює вибух. У Лемка слово „католик“ значить „Поляк“, отже католицька церква — це польська церква. Сю малу „операцію“ зі словом „православний“ зрозуміли Лемки як уступство в користь Поляків, як один степень дальше до лятинізації. І се власне зарізало реформу на Лемках.

Прийшов рік 1923. Тристалітна памятка смерти св. Йосафата. Відомо суспільности, які зарядження тоді видано. Цілий рік признано тоді ювилейним. Поручено священикам відправляти богослуження в честь сего святого, голосити о нім проповіди, будувати каплиці, престоли, ставляти ікони і пр. І знов повторилась історія що йно описана. Ще одна рана не загоїлась, аж тут друга! Таж св. „Асафат“ мучив православних, палив їх „живцьом“ в церкві — відчитували з таємних книг привезених з Америки, темні Лемки. А священики? Старі — „русскі“ промовчали сей ювилей, а знова молоді — українці, стягнули на себе ненависть, що „тягнуть на польське“. Підчас акафістів і проповідей в честь св. Йосафата, многі люди виходили з церков на знак протесту, а образи „чорного“ Йосафата в скритий спосіб з кількох церков повиносили і поховали в пивницях.

Легко тепер зрозуміти, що такий стан не дався довго утримати, мусів десь перехилитись. Куда поплила релігійна струя, це відомо з часописів. До Львова приїхав православний епископ Адам Филиповський. „Голос Народа“ читаний задурно в кількох примірниках в кож-

дім селі доніс про це. В Польщі настала автокефалія. Зачались наради „русских“. Лемки прихилились до них. Зачались подорожі до Львова і Варшави. Правительство замкнуло „на кресах“ богато православних церков. Без занняття найшлись священики.

В москвофільських часописах появились вісти, що кожда парохія, як перейде на православіє, дістане священика. Того лише треба було. Некритичність спонукала до необчислених діл. В кождім селі найшлись невдоволені зі свого священика одиниці і вони то спричинили всякими інтриґами і сплетнями ненависть до наших пан-отців; вслід за тим намовляли до спровадження собі православного священика. За церкви, землі і майно парохіяльне не журились, бо то „їх“ і вони можуть дати, кому схочуть.

З початку батюшки зачали йти на руку Лемкам у всім, а також і в доходах епітрахильних. Щоби засістись на посадах, обіцювали їм церкви то на Успення, то на Різдво, зовсім так, як Москалі обіцяли собі в 1915 р. на Великдень бути у Відни. Лемки чекали одного свята, другого, а як не могли дочекатися, то силою входили до церкви. В декотрих парохіях селяне нападали на своїх давних пан-отців і фізичною перемогою змушували до видачі ключів. Поліція сторожила при богослуженнях. Староства замикали церкви. Народ бурився.

В послідних часах зменшився запал до православія. Свідоміщі Лемки зачали добачувати в тій аґітації чужу інтриґу. Особливо коли перед виборами аґітатори грозили: „Jak nam Rusini będą bałamucili przy wyborach. to mamy na nich bat; księżam wepchamy prawosławie, a nauczycieli poślemy na zachodnie kresy“. Це розумнійших Лемків зрефлектувало. На жаль, таких свідомих поки-що мало. Загал, коби міг дістати парохіяльні землі і майно, то в 90% перейшовби на схизму. Гр.-кат. священики є толеровані, як „потрібне лихо“. — *Іван з „Незнаєвої“.*

Дописи.

Берлін. На поширених сходинах у вечері, дня 15 червня ц. р. докінчив Проф. Д. Дорошенко серію своїх спогадів про свої студентські часи, які він почав було розповідати в Клюбі Гетьманців 9 лютого, а продовжував 13 квітня й 18 травня. Спогади Проф. Д. Дорошенка, які він в дуже живій формі передав присутнім на тлі тогочасного культурно-народницького життя й політично-революційних завязків руху, тішилися пильною увагою з боку слухачів, бо в них довідувалися вони про не одну правду, добре зрозумілу після такого пережитку, як недавня революція 1917 року й дуже болючі її наслідки для нинішнього всеукраїнського життя, по обидва боки маленької річки Збруча. Немов навмисне полишаючи на боці своє персональне життя. Проф. Д. Дорошенко передавав у своїх спогадах виключно, як свідок та учасник того, що на ті часи робилося для України Українцями. Через усі спогади, немов червоною ниткою, просилювалася та думка, що вся передреволюційна праця Українців-інтеліґентів, праця повна ідеалізму, направлялася на зрозуміле руйнування „тюрми народів“ — московської держави. Очевидна річ, що в кількох ось цих словах неможливо передати ні цілого змісту, ні всього значіння спогадів Проф. Д. Дорошенка, які полишили надзвичайно приємне враження на присутніх. При цьому доводиться піднести для загалу гадку, щоб і инші Клюби й навіть негетманські Громади слідували за прикладом Клюбу Гетьманців в Берліні та просили своїх старших людей — „батьків“ розповідати час від часу про те, що вони за свого життя бачили, чули й пережили, бо лише на передуманому знанню старого кріпне й міцніє нове, необхідне до будови Української Держави.

Перемишль. З нагоди Свята „Просвіти“ була влаштована в нас вистава книжки, щоб дати можність оглянути найновіщі книжки з ріжних ділянок, видані в Галичині і на В. Україні. Вистава була уладжена в салі Т-ва Бесіда і поділена на окремі кіоски: Галицькі видавництва, видавництва з В. України, господарські книжки, драматичні твори, діточа література. Червона Калина і українська преса окремо. Вистава тревала від 6. VI. по 14. VI. включно. За цей час відвідало виставу 1000 осіб; з них 744 шкільної молоді, 210 інтеліґенції і 46 селян. Книжок продано на 127 зол. і 50 сот. Найбільше купували белетристичну, діточу літературу а лише одну господарську. Найбільше цікавилась виставою шкільна молодь, а інші поставились здебільшого до вистави байдужно, мовляв! „що ми там цікавого побачимо?“ І коли порівнати кількість проданих книжок на виставі, наприклад, в Бродах, (600 зол) а на виставі в Перемишлі, (127 зол.) — то мимоволі насувається питання: або ми вже все прочитали, або цілком нічого не хочемо читати! Даремні ріжні оправдання, мовляв — ми бідні! — Ми дійсно бідні, але бідні духом! Ми своєю байдужністю, заражуємо молоде покоління — ми останніми часами настілько захопились ріжними народами і зверхним проявом, — що цілковито проспали думку — і замісць того, щоб понести на село огонь знання—ми несемо фаєрверки. Поширення книжок мусить стати в нас боєвим гаслом! В кождій хаті повинна бути бібліотека! Книжка повинна стати необхідною духовою поживою кожного громадянина.

Полтавець Хмурий.

Угорка, повіт Ярослав. Наше село числить около 200 нумерів, з того більшість Українців. В р. 1927 відновлено Читальню „Просвіти“, записалося 65 членів. З початку зачали ходити що неділі, потому що другу, але тільки половина членів — друга половина раз на рік прийде на загальні збори, або і цілком не прийде. Вкладок не дають, а членами називаються, бо в книжці є записані. Декотрі вимовляються, що їм далеко ходити, се правда, бо наше село має 4 кільометри вздовж, але хто хоче, то прийде. Найдальше віддалені від Читальні два господарі, вже старші віком, Василь Щирба і Андрей Кінратко. Вони часто ходять, а инші мають богато близше, а прийдуть кілька разів в році. А винно тому недбальство і темнота, бо в нас нема інтеліґенції, а ті, що їх є обовязком заохочувати людей, щоби ходили до Читальні, то самі не ходять. Так то наша Читальня упадає з року на рік, бо в 1927 р. було 65 членів, в 1928 60, а в 1929 лишень 30. Инші села мають кооперативи, Луги, Соколи, Кружки Сіль. Господаря, а у нас навіть тої Читальні нема, як де инде. А й тота-би зникла, якби не кілька членів, що завжди ходять і правильно вкладку дають. У нас є лише пять хлопців, що працюють щиро для добра Читальні. Зорґанізували кілька дівчат і инших хлопців, завязали Аматорський Гурток під проводом режісера В. Вільчинського, котрий сцену збудував сам безплатно і за його старанням відограв Амат. Гурток такі вистави: „Пан Писар“, „Св. Николай“. „Свідки“, „Знахорка Солоха“ „Не жартуй з серцем“ і „Мамона“. Щоби всі члени мали такого духа і запал, як Амат. Гурток, то наша Читальня була-би взором на цілу нашу околицю. Власного дому не маємо. Читальня міститься в домі вдови п. Юлії Кравець, котра охотно відступила на Читальню велику кімнату а сама з дітьми міститься в кухні; вже третий рік не жадає жадної заплати за кімнату, а два її сини, Николай і Константин, є членами і точно платять вкладку, належать до Амат. Гуртка і на кождій виставі грають ролі. Честь п. Юлії Кравець за те! Якби наша Читальня мала більше таких жінок, то і Читальня краще стоялаб. — Член.

Полонна, пов. Сянік. — Наше село здається найщасливіще під малопольським сонцем. Щонебудь хочеш зробити, чи доброго чи злого, чи дозволеного чи недозволеного, завсігди за твоїми плечима стоїть ангел-хоронитель публичної безпеки. А наша кооператива „Надія“ найбільше тих ласк і благодатий зазнає. Навіть спокійно торгувати не дають. В суботу, дня 22. червня ц. р. о год. 7 і пів вечером прийшов комендант постерунку П. П. в Щавнім п. Белза до склепу тоїж кооперативи і піднесеним тоном наказав: „замикаць, замикаць, бо юш пул до усмей“, при чому випровадив присутного у склепі ґазду, а то п. Прядку Андрія, а другим наказав винестися зі склепу. Коли склепар п. Олекса Галущак звернув йому увагу, що ще нема осьмої години, а в суботу вільно торгувати до осьмої, пан Белза відповів: „мнє ніц нє обходзі, я теґо нє вєм. Тилько до сюдмей вольно, моґлі мі напісаць о тем. Цо я тему вінєн, било собє такіх послуф вибраць, аби таких законуф нє ухвалялі“. Свідки: пп. Яцила Дмитро, Прядка Демко, Диджик Іван і Прядка Андрій, всі господарі в Полонній. І на щож нам „законуф“, на що розпорядків і декретів Президента Держави, коли п. Белза є собі „крульом“ хоч не коронозаним і видно з того кпить собі зі всіх законів і розпорядків які не відповідають його малопольському патріотизмови. Можеб так відповідні власти приглянулися блище діяльности того пана і відповідно повчили його про поведення супроти спокійних горожан. — *Мр. Ол. Ч-кий.*

З Польщі і про Польщу.

Ми вже писали про справу міністра Чеховича, якого державний трибунал поставив перед суд. Богато шуму наробила та справа, серед Поляків та за границею. Одні ґазети польські пишуть, що суд мудрий, другі, що суд глупий; одні пишуть що Польща через ту справу виставилась на публіку, другі заперечують цьому; одні кажуть що Чехович правий, інші, що суд правий, а найбільше таких, що це все мотають на вус і собі своє міркують. Хто там правий — суд чи Чехович — над тим не будемо собі голови ломати. Як вірити Пілсудському, то ці, що обвинувачують Чеховича шибеники, якжеж вірити прокураторам то Чехович робив не по праві. Суд, що повинен був видати такий чи інший присуд в тій справі, жадного присуду не видав і справу перервав та відложив. Хоче віддати соймови останнє слово. З того присуду виходить, що ні одні ні другі не мали рації. Але люде люблять богато говорити і чути тепер думки про те чиби не скликати на вакації сойму, що мавби радити в справі Чеховича. Та послам шкода вакацій і з того здається нічого не вийде. Кажуть ще, що деякі члени трибуналу, що судили Чеховича, чуються ображені словами Пілсудського і хотять скласти свої мандати. Та оно так: з мандатом невигідно і кепсько, а без мандату ще гірше. — В останніх часах пишеться богато а ще більше говориться про конечність зєдинення в одно усіх польських хлопських партій та груп. Ця справа мусить перелазити через високі партійні плоти і через те не відомо чи она посунеться дальше поза добру охоту зєднатись всім польським хлопам в одно. Може, бо тепер велика біда, а біда найліпше вчить розуму. Щож думають про це головачі польських хлопських партій? — *Вітос* каже, що зєднати всіх хлопів в одно — це річ незвичайно тяжка, але оно є все можливо найти спільний плян праці та оборони хлопських інтересів. *Туґут* думає, що взаїмне женихання на акорд посварених ще вчера між собою хлопських партій, привелоби на другий таки день після свадьби до ще більших сварок. — *Домбскі* хотівби, аби орґанізація польських хлопів, що мають в державі більшість, взяла в свої руки керму державного життя, а для цього треба всім польським хлопам зєднатись. — *Буяк* стверджує, що рух хлопський зійшов на манівці, бо на чоло цього руху висунулись люди, що живуть виключно з політики а через те часто шкодять рухови, а не помагають. Всі вони виховувались від молодих літ — як аґітатори і демаґоґи і тепер думають, що політика — це демаґоґія та аґітація. Виховання їх має великі браки, бо вони не мали просто часу чогось добре навчитись. Они послугуються поверховними поняттями та відомостями з поверховного читання ґазет. Рухови хлопському треба добрих політиків та економістів. — Чи всі головачі зійдуться та зговоряться — трудно сказати.

Що чувати в світі?

Большевики — моргають вже від довшого часу до Америки. Большевики хотілиби аби Америка увійшла з ними в господарські взаємини. Та мабуть швидше Совітів очі заболять від морганя, ніж Америка згодиться до них усміхнутись. Американський президент Гувер є під цим оглядом такий-же неуступливий як і його попередник президент Кулідж. Також само моргають большевики до нового анґлійського уряду Мекдональда. Від того часу як Мекдональд заявив підчас виборів, що він та його партія ставить собі за завдання наладнати з большевиками господарські взаємини, большевики перестали в своїх ґазетах очернювати Мекдональда та його партію як „зрадника пролетаріяту та льокая буржуазії“. Як інтерес в роботі, то для большевицьких пролетарів той самий Мекдональд і ті самі його соціялісти вже не зрадники і не льокаї; можна залицятись. Та мабуть і з цього залицяння теж нічо не вийде, бо Анґлійці народ практичний. Они кажуть: поки дійде до наладнання нормальних господарських взаємин між нами а большевиками, мусить ціла та справа пройти чотири проби. Перша проба, це висилка до Москви анґлійського відпоручника, який має добре оглянути жениха. Друга проба, це порозуміння в справі звернення большевиками довгів, що їх безліч наробив ще царський уряд. Трета проба це згода на підписання, користної для Анґлії, гандлевої умови. А щойно четверта проба це іменовання урядом анґлійським сталого амбасадора-посла в Москві і навязання таким чином офіціяльних взаємин. Довго треба чекати поки Анґлійці це все випробують. А тимчасом сам Мекдональд заявив, що він думає правити Анґлією не більше двох років.

Німеччина. Ще не прогомоніла справа голосовання на пляном Юнґа в німецькому парляменті, про що ми писали в попередньому числі, як прийшла під голосовання нова справа, що наробила богато гамору так в німецькому парляменті і в краю, як теж за границями Німеччини. Ходило о те, що так званий закон про охорону республики має обовязуючу силу лише до 22 липня цього року. В законі цьому є між іншими параґраф, що забороняє бувшому цісареви Вільгельмови II. вертати до Німеччини. Теперішний німецький уряд соціялістично-поміркований хотів продовжити на далі обовязуючу силу закону про охорону республики і саме в тій справі відбулося голосовання в парляменті. Внесення уряду перепало підчас голосовання, бо на 431 всіх послів, було за внесенням 263, проти внесення 166, а на те аби внесення перейшло треба було більшости двох третих усіх голосуючих, себто 288 голосів. Проти внесення про охорону республики голосували націоналісти, комуністи і група господарська. Це значить що Вільгельм II. після 22. липня не буде мати ніяких правних перешкод коли хотівби вернути з заслання до краю. Чи він верне не знати, бо як бачимо богато приклонників має б. цісар в Німеччині, але має теж богато ворогів і то навіть поміж тими, що голосували проти закону про охорону республіки. На всякий випадок послідне голосовання в парляменті, виказує, що є богато Німців, що не хотять республіканської управи державою.

В Анґлії відбулося дня 2. липня перше засідання нового парляменту. Відчитано на вступі престольну королівську промову. Самого короля не було. В промові було зроблено стільки фірток та фірточок аби ними могло собі в потребі кожде слово вийти. Зате по промові підчас дискусії заявив Снель в імени партії „лейбуристів“, що тепер є при владі, таке: „опорожнення занятих німецьких областей Надренії стрінуть в Анґлії так само прихильно як і в Німеччині“. Це значить, що Анґлія буде старатись розвязати справи Надренії в користь Німеччини. В дальшій дискусії заявив голова ради міністрів Макдональд, що в справах закордонної політики буде старатись передовсім про наладнання кращого ніж досі порозуміння Анґлії з Америкою, а в справах внутрішної політики буде намагатись в першу чергу усунути зростаюче в Анґлії безробіття. — Коли ходить о безробіття, то власне тепер виринає наново справа будови тунелю під морським каналом

От як петрували!

Раненько „на Петра“, повиганяли волярі воли на толоку, та пустили понад дорогу, очікуючи, поки не постягаються другі. Заки вийшла череда з пастухами, малі хлопці з дівчатами та відданицями уже гнали волів дорогою поза гору, а парубки, кільканайцять гірських бойківлеґінів відлучились і пішли собі горі горою навпростець. Вони подзвонювали дзвінками, покалатували деревляними та бляшаними калаталами; часами зачіпить один другого ніби на жарт рогом, або штуркне в стегно, щоби скорше пхався наперед. Недорістки, хлопці та дівчата ішли за волами, мовчаливі та заспані, а за ними цокотливі відданиці, що час від часу звертались з реготом в ту сторону, куди відлучились парубки, поки на скруті гори не стратили їх з очей.

Із парубоцького гурту два лепські леґіні, Петро і Павло, позирали за дівчатами, заговорюючи один другого побоюванням за свої воли, щоби не покалічились, та не о воли їм ходило: їх тягнули в тамту сторону веселі щебети волярок, а найбільше.... ет! шкода й казати. А парубки ішли собі звільна, часом зупинялись, поглядаючи на село, що ціле сховалося в ранішній мряці від паруючої води з ріки, з котрої лиш де-не-де визирали вершки дерев.

— Та годі нам усім собі нога за ногою тягнутися — каже Митро — нехай котрі ідуть наперед вишукати місця і викопати стіл! Заки ми собі так заліземо, то тамті з волами будуть вже на місці.

— Петро нехай іде з Іваном! — обізвався Василь.

— А тиби не пішов сам, що? — каже Іван.

Як має іти Петро, — то най уже іде і Павло—рішив Митро поважно.

— Таки так, то їх свято нині — обізвалось кількох парубків нараз — найже стіл копають, їм лекше Панбіг відпустить той гнів за нинішний день; а нам треба і ножем от копач заструґати.

— Як іти, то іти нічо не поможе — каже Петро — комусь конче треба; ходім Павле!

— Невелика вам кривда — втрутив Іван — коли там вам воли пігнали Зоня і Меланя...

— Бо і я кажу — додав Василь — їх аж підтинає, би борше з ними.

Петро відгризся: — Не бійся — каже — коби лиш тобі пипоть на язиці не виріс, — за нас не журися!

— Бо йому оскома! — додав Павло — і пішли оба наперед.

Сонце підійшло високо в гору; на добрій відновленій паші, (що волярі умисно на нинішний день давно призначили), напасені волики полягали межи березами в холодочку та румеґали, прижмуривши очі. Понизше дороги, на рівнинці, Петро і Павло лише поправили торічний стіл, викопаний в землі. Прочистили на нім зарослий травою хрест, попідбирали з усіх чотирох боків землю в ровах, попідкладали деревиною столові грани і всі чотири роги та позамітали довкола стола землю, щоби було чисто і сухо сидіти. На поблизькій березі скрутили гилю на гойданку.

— Ну, дівки, відпинайте фартухи, та застеліть стіл, час зачинати.

— Та зачинайте, боронить вам хто? — каже одна.

— Сіраки собі позастелюйте — каже друга.

— Лиш не просторікай, одна з другою, бо самі повідпинаємо — кажуть парубки.

— А ми вам поможемо — кажуть малі хлопці.

Дівки озлобились на малих хлопців:

— Ади, який малий, а вже би брався один з другим дівкам фартухи відпинати. Вам ще у попіл.

— Даєте фартухи, чи ні? — питає Митро.

— Не дамо.

— То хочете, щоби ми самі познимали?

— Та знимайте!

— Ну, як хочете; лише не знаю, хто ліпше на тім вийде: чи парубки, чи ви.

Та дівки не ждали: як непишні, застелили стіл чистими фартухами.

Митро поставив на стіл фляшку горівки, порцію — хлопці і дівчата понакладали плесканок сира, масла, яєць, всякого хліба, печених і варених пирогів у кого, то й з нової бульби та з сиром, і всі посідали коло тісного стола у землі. Відмовили молитву, а Митро розпочав „петрівку“, частуючи всіх за порядком та по старшині чаркою. Пішли сміхи та реготи, та дотепи з дівок, що не хотіли пити горівки, а випивши, викривляли рот. Зпоза дівок заглядали пси, перекривляли то в один, то в другий бік голови, вичікуючи, поки їм що не капне. А Сенів „Терко“ всадив легенько голову попід руку Зоні, та й заким спостерегли, черкнув кілька пирогів і став утікати, розсипуючи їх по зеленій мураві. Два другі, „Босий“ і „Тиран“ лиш збирали готове. Пішла порція другий раз за порядком, пішла і третий, у фляшці мало що остало. „Босий“ зміркувавши, що довго ждати на ласку не виплатиться, пішов в сліди „Терка“ й вхопив зпоза хлопців ще й непочинану паланицю. Між дівками повстав реґіт, між малими хлопцями злість. Кількох їх схопилось відбивати паланицю, а тимчасом пси, один за другим навздогони, почали між сочою велику баталію.

Воли і собі зміркували, що там либонь празник, та тихонько, шнурком обступили довкола стола...

Парубки, як стій, позривалися відганяти волів, дівки стали хапати запаски.

— Не тягніть! Горівка! — крикнув Митро, що аж тричі відізвалось в лісі. Але фляшка лежала вже в рівци під ногами. Хлопці захопили дещо з хліба та сира, решту треба було лишити упертим волам разом з Ганусчиним фартухом. Воли так стовпились, що сам Митро з порожною фляшкою і порцією ледви з помежи них виліз.

Не жаль було дівкам Гавусчиного фартуха, не жаль було хлопцям останків сира та пирогів. Та за те парубки страх посоловіли.

— Марно пішла горівка! — обізвався Митро — а парубки стали дорікати сей тому, а той сему, чому не відганяв волів, а й утікав, як перед вовками? А дівки реготалися та дотепкували, аж ліс від гомону до землі клонився...

По тій пригоді дівки зібралися іти на черниці. Хлопці порозставляли довкола них варту, і що лиш котра пустилась утікати, завертають назад до громади. Дівки висміювали парубків, називали бабопасами, ледарями — нічо не помагало. Відтак стали просити Митра, обіцюючи зложити парубкам на кварту горівки.

— А хто за вас заручить? — усміхнувся Митро.

— Ми всі ручимо, одна за другу!

— А хтоби вам вірив? — озвалися парубки.

— Бодай вам не було віри у Пана Бога, поганці якісь — каже Зоня.

Парубки зареготались:

— Е, Пан Біг добре знає, кому вірити, а кому ні, але на ваше слово Хаїм не вірить.

По довгих торгах з парубками, згодилися вкінці Зоня і Меланя дати свої нові хустки за усіх у заставі — на знак, що додержать слова. Їм і на гадку не приходило, що парубки за дурно застав не звернуть, а Митро пустив на черниці.

— Ей Митре, будемо ми вас скидати зі старшого; якийсь той сегорічний Петро як мокра осика, що кисне на огни та кисне а грани дасть Бог!

— Га, яку у вас воли пють горівку, — процідив Митро крізь зу-

„Ля Манш“ що розділює анґлійський беріг від французького. Думка будовання такого тунелю товчеться в головах заінтересованих в цьому людей ще з часів Наполеона. Якби Анґлія приступила до будови цього підморського тунелю, то моглаби при будові заняти 100 тисяч робітників, що тепер ходять без роботи. Мекдональд мусить так в парляменті політикувати, аби собі не зробити ворогів з лібералів і консерватистів, бо якби они пішли разом проти його, то малиби більшість. Ось, наприклад, зараз на другім засіданню парляменту Мекдональд хотів зголосити внесення, проти якого заявилися і ліберали і консерватисти. Супроти цього Мекдональд мусів зняти своє внесення з порядку нарад.

Америка обходила дня 4 липня дуже торжественно 153-літну річницю проголошення своєї незалежности та самостійности.

Америка була 153 роки тому назад кольонією Анґлії. Анґлійська необачна політика довела до цього, що в 1774 р. зібралися в Філядельфії, на зїзд, представники поодиноких американських областей і ухвалили вислати прохання до анґлійського короля, щоби він пошанував старі права і вольности, самоурядування та свободу торговлі мешканців Америки. Анґлійський король, замість відповіди, посилає проти „збунтованої“ кольонії своє військо. Зачалась отверта війна поміж дочкою та матірю. На чолі молодої американської армії стає Юрій Вашінґтон. Війна була завзята і в цій війні загартувався той характер американський, що ним і досі Американці перевищають інших. В найбільш грізний час для армії, бо в час, коли полудневі области зачали зраджувати і накладати потаємно з Анґлією, — *саме в той час* представники повнічних американських областей зїзджаються вдруге до Філядельфії і проголошують дня 4. липня 1776 року заяву про повну незалежність своєї країни. Свято це, що його обходять рік-річно Американці — це свято гарту незломного духа, енерґії, посвяти та характеру американського.

Ще цілих шість літ, після проголошення незалежности, в памятнім 1776 р. йшла запекла боротьби поміж Анґлією та Америкою та вкінці перемагає характер американський. На цьому однак не конець. Треба було тепер великих сил моральних і політичних здібностей аби втримати здобуту збруєю незалежність, аби довести до сціплення, сцементованна в одно, всіх областей. І на це траба було аж 80 років. Щойно в 1865 році, після тяжких горожанських війн — закінчила Америка діло повного внутрішного зєдинення.

Всі мають якісь клопоти; має їх і американський президент Гувер. Склалось так, що жінка президента запросила до себе в гості муринського представника американського конґресу враз з його жінкою. З цього приводу счинилась страшна буря серед білих Американців. Дуже поважні американські сенатори заявили, що они уважають, що президентова цими запросинами зганьбила президентську палату тзв. білий дім і зареклися, що їх нога більше не ступить на поріг зганьбленого дому. Мурини знова, не хотять дати себе взяти під ноги білим і домагаються допущення їх до армії, до старшинських шкіл і т. д.

Франція. Французькі ґазети плачуть. Самі неприємні річи приніс послідний тиждень для Франції. На додаток склалось це все якраз в 10-ту річницю підписання Версальського миру. Так якби навмисне чиясь рука підставляла стілець під ноги Франції. Ухвалив був минулого тижня французький парлямент, щоби уряд французький звернувся до Америки в справі рати 400 міліонів долярів, шо їх має Франція заплатити Америці 1. серпня ц. р. Французи хотіли, щоби Америка пересунула речинець платности рати до того часу поки Німеччина не підпише і не виконає пляну Юнґа, бо тоді Німеччина платилаб Франції а Франція моглаб платити Америці. Тому що нема певности чи Німеччина підпише і виконає плян Юнґа, Франція міркує так: — я віддам гроші Америці але она мусить притискати Німеччину аби она підписала і виконувала плян Юнґа; якжеж я віддам Америці гроші зараз то потім Америка не схоче моїх інтересів боронити. — Так міркує Франція але міркує зле. Бо американський державний секретар відповів, що президент не має права речинця пересувати а впрочім довги Німеччини до Франції нічого Америку не обходять; Франція винна Америці Франція мусить віддати. Лишається проте Франції одно: хоч не хоч віддати Америці, 1. серпня рату 400 міліонів долярів. — Друга неприємна справа це зміст престольної промови яку, в імени анґлійського короля, виголосив на першому засіданню нового анґлійського парляменту льорд-канцлер Сенкі. З цеї престольної промови та з тих відповідей що їх давав Мекдональд на запити в парляменті виходить, що Анґлія скорше стане по стороні Німеччини ніж Франції, з окрема коли ходить про опорожнення Французами занятих ще в 1919 році німецьких областей. — Окрім цього становище уряду французкого не дуже певне, бо є сильні групи політичні, що пруть до зміни уряду. Кажуть, що має бути створений новий уряд більше лівий ніж теперішній. Так, чи інакше, лишиться той, чи прийде інший уряд, то становище його буде дуже тяжке. Побачимо незадовго як з тими труднощами буде давати собі раду Франція.

Чехословаччина вже від давна має на пеньку з Мадярщиною. Коли навіть яка дурниця трафиться то зараз з того привоцу доходить поміж ними до гострої суперечки. Ось наприклад, 2. липня ц. р. Чехословаччина спинила залізничий рух тих потягів, що постійно ходять поміж Чехословаччиною та Мадярщиною, через те, що Мадяри заарештували на одній граничній стації чехословацького залізничого урядовця. Показалося, що той чехословацький урядовець займався шпіонажею на шкоду Мадярщини. Не треба казати, що здержання залізничого руху несе великі шкоди для одних і других. — Мадяри проголосили бойкот чехословацьких купелевих лічничих місцевостей. Тисячі гостей мадярської національности відкликують телеґрафічно свої попередні замовлення на мешкання та купелі.—Трафились також чотири випадки утечі Мадярів, що служили в чехословацькім війську. Вони втікли тому, що їм Чехи стали дуже дорікати.

Литва, як доносять ґазети, хоче скаржити Польщу перед трибуналом Ліґи Націй за те, що підчас арештів і трусів мали Литовці найти у ворогів теперішного уряду, бомби і знаряддя для виконування терористичних актів, польського походження і виробу — як кажуть Литовці.

Задоволення

дає духову рівновагу і ділає як шипуче вино. Задоволення то остаточна мета наших ділань і замислів. Перед умовою задоволення є фізичне здоровя і здорові нерви. Елястичний хід на ґумових обцасах Berson дає фізичне задоволення, задержує здорові нерви. Хто носить Bessona знає тільки фізичну і умову свіжість і тішиться погідним та соняшним успособленням.

Всячина.

Цікавість у звірят. — Подібно як люди (передовсім прості) так теж і звірята бувають дуже цікаві і за цю цікавість часом дуже дорого платять.

Наприклад, *заяць*, що підчас нагінки втікає перед майменшим шелестом вітру — дає себе привабити і близько підходить до галузі, що встромлена в ново зорану землю бо хоче їй блише приглянутись.

Ластівки можна легко привабити зеркальцем, коли воно лежить на полі обернене шклом до гори.

Яструби, хоч як осторожні, підлітають дуже близько до білої хустки розпростертої на полі.

Дикі качки, хоч теж дуже чуйні та осторожні, приглядаються дуже радо як скаче чи фіґлює лис, або до того навчений пес. Забувають тоді про свою осторожність, підходять близько до лиса чи пса і часто стають жертвою лисячих зубів або рушниці ловця.

Вивірки є найбільше цікаві. Коли зняти, напраклад, блюзку і повісити на дерево, так, що вивірка це бачить з гори, а самому відійти кількадесять кроків, то вивірка потрафить зійти дуже низько і цілими годинами оглядати буде блюзку.

Цікавість є вроджена також простим *людям*. Простий чоловік звертає теж увагу на такі речі, що блищаться, світяться, він іде туди де більше галасу, словом, де богато цікавого. Оту цікавість людей використовують по ярмарках ріжні ошуканці, „чудодійники“, механіки, що носом баньки пускають, та всякі комедіянти і виманчують у людей великі гроші за ріжні найбільші дурниці, аби лиш вони світилися. Знають про цю звичку купці, що їздять по напівдиких краях і там за шнурок світячих шкляних галок чи шкляних перел та коралів (що варті кілька сотиків) виманчують жмут струсеніх пір, грудки золота, чи кість слоневу. Дурний мурин все це дає аби лиш дістати щось таке, що сильно світиться.

Є навіть цивілізовані люди, дуже поверховні та ліниві, що переходити будуть біля дуже вартісної річи та її не оглянуть а годинами цілими будуть вистоювати і приглядатись річам, що світяться але нічого не варті бо думають, що „це золото — що світиться“.

Світовий селянський зїзд. У Берліні відбулися в тих днях наради орґанізаційного комітету, який має занятися скликанням світового селянського зїзду на січень 1930 року. Мають в ньому брати участь представники селянства цілого світа.

Убійник царської родини в тюрмі. До Москви перевезено арештованого на приказ Сталіна, — бувшого комісара і орґанізатора морду царської родини — Бєлобородова. Закидують йому зорґанізовання тайного гуртка „троцкістів“. Над Бєлобородовом має відбутися суд. Носив вовк — понесли і вовка.

Турецький закон про розвід. Турки від кількох літ намагаються наслідувати у всьому західно - европейські держави. Лиш в справі законів про розводи, вони не наслідують Европи.

Ухвалений Турками закон про розвід каже, що жінка має право домагатися помочі від покидаючого її чоловіка лиш тоді, коли вона перейшла вже старший вік. Колиж вона ще гарна та молода, то вона може вийти другий раз заміж. Супроти того їй не належиться ніяка поміч від бувшого її чоловіка.

КІНО „РЕДУТА“ вул. Костюшки (Нар. Дім) від 9 ц. м. харний фільм **„Побідитель Океану“** і комедія.

Для осіб з провінції, котрі спішаться чи до зелізниці, чи до автобусу — рецепти і инші замовлення, як також всякі висилки почтові полагоджує як найскорше

Аптика під „Звіздою“.

Господарський кутик.

Як плекати огірки в полі?

Огірки люблять на сонці вигріватися і хочуть землі богатої в поживу і вохкість. Не зносять одначе мокляків. — Гноїти під огірки є добре попелом з дерева або суперфосфатом і потасою сіллю. Грядки треба гноїти вже в осени і під зиму зорати. — Насіння треба брати 2 3 річне, тому, бо з однорічного виростає буйне огірчиння на якім лиш денеде вяжеться насіння. Коли хочемо садити насіння однорічне, тоді треба його через зиму держати близько печі, — Підливати огірки треба дуже часто, особливо в перших початках росту. — Коли огірки випустять 3—4 листки є добре общипувати вершки, особливо тоді, коли вони буйно ростуть. — Ґатунки огірків є такі: Найліпші до квашення є середно-довгі ерфутські. Вони є досить великі, довго зелені, не мають в собі богато зерен і при квашенню не слизнуть. З коротких є дуже плідні, а при цьому вчасні огірки муромські і ніжинські (українські).

Новинки.

УВІЛЬНИЛИ „ЛИСТОПАДІВЦІВ“. — В пятницю 28. червня проголосив суд свій присуд на 3 українських студентів і 4 студентки, яких арештували ще в листопаді 1928 р. Іх обжаловував прокоратор, що вони належали до тайної Української Військової Орґанізації, що переховували в себе зброю і вибухові матеріяли та підбунтовували до розрухів і змагали до відірвання кусника від цілости, то є Східної Галичини від Польщі.

ГАРКАВЕНКО ПЕРЕМОЖЦЕМ. — В німецькім місті Франкфурті, наш земляк з В. України атлет Гавраленко, переміг в дужанню всіх найсильніщих представників інших народів. Міжнародна комісія признала йому першу нагороду.

НЕЩАСЛИВИЙ ВИПАДОК — приключився 3. ц. м. на стації Підгіря — Плашів коло Кракова; Наслідком неосторожности желізничої обслуги паровіз наїхав на стоячий на стації особовий потяг. Наслідком зудару 5 по дорожних віднесло тяжкі ушкодження тіла, а 50 осіб легко поранених. Сам паровіз і 4 ваґони є ушкоджені:

77·500 ДЕРЕВ І КОРЧІВ ВИМЕРЗЛО ЦЕЇ ЗИМИ В ВАРШАВІ. — Найбільше видержливі на мороз були черемхи (вимерзла 1), верби 2 берези 5, рябина 9, буки 18. Найбільше вимерзло ясенів — 3179 штук.

ВТІКЛА З ХАТИ дочка селянина з Чайкович пов. Рудки Анна Винницька, учениця II. року семинара. Причина: лихе свідоцтво в школі. За нею шукають.

АРАБИ НЕ ДАЮТЬ ЖИДАМ МОЛИТИСЬ. — В Єрусалимі жиди мають звичай молитись коло такзваної стіни плачу, Ак зберуться жиди на молитву, то Араби зачинають тоді бити в бубни, грати на ріжних інструментах і чинять такий галас що вуха треба затикати

В БОЛЬШЕВІЇ є 1 міліон 130 тисяч урядників. З цього є більша половина таких що не перейшли віку 25 літ.

ПОТЯГ УБИВ РОБІТНИКА Петра СЕМЕЙКА, що йшов в ночі 8. липня, між стаціями Зимна Вода і Мшана коло Львова, по залізничих торах.

„ДІТИ ПОЗА ПРАВОМ“ в Большевеії — так пише большевицька ґазета „Комсомольска Правда“. Ґазета ця звертаєся до уряду большевицького аби дітей взяв в праз ну оборону бо орґанізація комсомольска нарахувувала дотепер 130 тисяч дітей, що працють по 15 годин на добу. От — то рай!

В ВАРШАВІ нарахували 10000 осіб що не можуть дістати жадної роботи і є без хліба.

АВТОБУСІВ НАМНОЖИЛОСЯ в останніх часах безліч. Через те що підприємці автобусові купували які небудь тарадайки, аби лише заробити, дуже часто доходило до нещасть. В ту справу вмішалися урядові чинники. В тих днях мають вийти докладні приписи для властелів, шоферів і а старі тарадайки підуть на заслужений відпочинок.

ПЕРШІ УРОДИНИ В ПАПСЬКІЙ ДЕРЖАВІ. — В новоствореній папській державі, уродився 1 липня перший горожанин цеї держави. Є ним син одного з урядників міста Ватикану.

ПОЖАР В ГОРОДЕНЦІ. В господарстві Івана Островського в Городенці повстав пожар, який знищив дім зі шкодою на 1000 зол. Причиною пожару була лиха будова комина.

ЖЕРТВИ ГРОМУ. В часі бурі з громами над селом Саджава пов. Богородчани убив грім дві жінки: Катерину Олексин і Стефанію Сороканюк, які заховалися під ялицею в полі. — Над повітом білгорайським неслась тими днями буря з гротами. В селі Бистре грім ударив в дім одного господаря і дві особи забив а дві тяжко приголомшив.

би, не виймаючи люльки з рота, — а ви на черниці ходите, то де вже вам і Петра справляти. Якби ви були добрі парубки, не так повинно бути...

— Ну, то кажіть як? Радьте, розказуйте, таж ви чей, той каже, на тото і є, а ми в огонь підемо.

Митро усміхнувся, підніс голову, вийняв люльку з рота і сів на купину. Не від нині, бо тай не від учора він старшував межи волярами, і не одного, як то кажуть, справляв Петра. Йому і віком нема старшого в парубоцькім стані: затягнувся леґінь. Сім літ в дівчині кохався, та батьки між собою сварку вчинили, Зося віддалася, а Митро до нині в селі парубочить.

— Добре хлопці — каже — будем петрувати, най ся сотий кає. Але майте розум!

— Пів ліса звалимо в коріню, лише словом киньте!

— Петра нема?

— Нема, і Павла нема; пішли оба з дівками на черниці — відповів Іван.

— Добре! Слухайтеж хлопці: як лиш оба вернуть... — Тай Митро прошептав щось тихо, щоби не чули малі хлопці, що гойдалися на колисанці під березою коло петрівного стола.

Сонце схилилось вже з полудня, як долів горою сходили побіч себе два легко вілділені гуртки людей. Час від часу менший гурток розпирхувався на боки, або борше збігав на долину, як лиш з більшого гуртка висунувся хто наперед. То волярі і волярки повертали з „Петра“ від волів, звільнені на цілий день то молодшими хлопцями, то старшими ґаздами. Обидві громадки наблизились до села і стали на поблизькім горбочку. Вчинився якийсь рух, біганина, сміхи і крики. В середині видно було чотири особи, що стояли близько себе, за ними Митро з палицею і що хвилі грозив нею в сторону утікаючих дівчат. Парубки і дівчата розпочали межи собою війну, розвалюючи то купиня, то лупаючи береги потока за деревиною і землею котрою обкидували себе обопільно, щедро і густо. І війна ішла о не - аби - яку річ. Дівчата хотіли відбити Зоню і Меланю, що їх парубки повязали за руки грубими перевеслами з трави та поприв'язували рука до руки: Меланю з Петром, а Зоню з Павлом. Зоня і Меланя не мали чим викупити своїх заставів, а Петро і Павло ходили з дівками без дозволу на черниці.

Дарма, що Зоня і Меланя клялися на чім світ стоїть, що не кварту, а горнець горівки поставлять парубкам; дарма, що усі дівки разом прирікали ще нині на музиках викупити застави; дарма, що через цілу дорогу силувались то підступом то силою відбити своїх товаришок, або страшили війтом, радою. — Митро мовчав, як той Камінь Турецький, що стоїть край дороги в лісі.

— Ні — каже — не вірю дівоцькому накорінкови, поки не побачу перед собою викуп на власні очі. Жіноче слово — як на воді піна, як мертва погода; я вже нераз попікся на дівочій правді.

Послідну, завзяту і горячу борбу програли дівки, подались під напором парубків, розбіглись по корчах, а хлопці спокійно повели вязанців до вдови Гануськи, де бувало відбувались то вечерниці, то танці та музики.

— Свят єси Господи! — крикнула Гануська, побачивши повязаних за руки дівчат з парубками.

— А се що такого?

— Справляємо Петра тай сватанки на памятку!

Зоня і Меланя як калина зацвили на лицях, а густий піт, наче роса краплиста, виступив на чоло.

— А що тітко Гануськo, добрі будуть пари, — озвався з реготом Петро.

— Нівроку, нівроку, коби лиш Бог позволив діждати! — відповіла Гануська.

— А Бог - би тебе побив, а він ще сміється!... — каже Меланя, і почала сіпати рукою.

— Ба, ба, не дурні вязали! — відповів Петро.

За хвилю збіглося людей повна хата і сіни. Прийшла Меланина мати, прийшов і Зонін отець.

— Ба, та як? За що ви наші діти так осмішили? — питає грізно, похитуючи головою, Зонін отець, Максим.

— Ет, хтоби їх смішив! — відізвався поважно Митро — заручини справляємо. Не було чим руки їм звязати, а добрим сватам Панбіг травичку під руки післав; все то божий дар.

Старий Максим і Меланіна Сенька видивили на Митра зачудувані очі.

— Та які заручини? — питають обоє в один голос.

— Як то які? Або ви не видите? Петро засватав Сенчину Меланю, а Павло вашу Зоню.

— Ба та як? — питає знов здивований Максим.

— Най вам парубки і дівчата скажуть; нас там було більше, не лиш я сам. В лісі сватанки, а тут зробимо при вас заручини славні, щоби люди знали, як у нас петрують... Хлопці! Ану, по Петрових та Павлових старих, аби так не казали, що без них зробилось.

Повязані пари самі не знали, що з ними діється, чи Митро жартує, чи таки направду. А сказати по правді, ні хлопці, а ще більше Зоня і Меланя не булиб від того. Хлоці як соколи, дівки як зазулі. І на десятім селі таких не дібравби, хоч з світлом шукай!

Парубки рухнулись:

— А можеби і музику, Митре?

— Кличте і музику, най всі люди знають, що то не старі а самі парубки сватають, та заручини справляють.

— Ой Бог би його побив — загомоніли на хаті дівки-відданиці, — та він от направду.

А Зоні і Мелані аж руки стряслися.

— Не дурійте хлопці — почав знова Максим — пустіть дівок най ідуть до дому. Неробіть сміху!

— Ого! — засміявся Митро, а за ним парубки і дівчата — що сам Бог звяже, нам не розвязати: так у церкві кажуть.

— Ба, та як?

— А так — каже Митро — що раз сталося, те все не відстане. Шліть по могорич, випємо на щастя. Чей не схочете, щоби вас тай вашу дочку люди висмівали. А з парубками — то не з Грицем справа. На що раз наважать, того і дінуть. Так повинно бути! Правда, парубки?

— Таки так, посилайте діду за могоричем; випємо на щастя!

— Ба, та як? Я вам ще могорич приносити маю! — крикнув розлючений Максим.

— Ми самі принесемо, ви лиш гроші дайте! Ваша Зоня і Сенчина Меланя самі навіть застав на могорич дали. От дивіться!

— Ба, та як?

— А так, позенити сибеників та вітрогонів, позеніти, най так пе брикають, ааа! — зашепелів старий Прокіп, входячи до хати; позеніти їх, а де вони, най ся хоць подивлю, цьи є на сьцьо! Еге! Ади! В хаті настав реґіт. А на Прокопа лишень оком кинь, мусиш сміятися, такий був дотепний, хоч уже і волос літа побілили.

— А де ви старі? Цього сьтоїте, виваливши сліпаки, як бицьок на нові ворота; по могориць, по могориць, най сьи діти зенять та зьдорові дихають; мозє і я попри них порційку ськосьтую. Позенити псявіри! Ааа!

І де вже лиш Прокіп свої пальці вмочить, там на його таки стати мусить. А хлопці не голіруч коло Прокопа запопадали. До пізної ночі гуляли у вдови Гануськи, поки підхмелений та розохочений Максим не став хиляти шапкою перед Прокопом.

— Свате, то моя дитина, — каже — най-же і в моїй хаті сватанки кінчаться...

* * *

Зараз таки в неділю голосили перші заповіди Петра з Маланею, а Павла з Зонею. Митро вийшов з церкви та став коло парубків.

— Доброго ти Петра уміш справляти! — обізвалось кілька ґаздів. Митро усміхнувся, парубки загуділи в один голос:

— А правда? Нехайся сотий кає!

ВІДГОМІН ВИБОРІВ ДО СОЙМУ. Для прослідження зловживань підчас виборів мала бути вибрана Соймом слідча комісія. Але уряд до вибору такої комісії не допустив. Тимчасом тзв. Комісія адміністраційна зібрала матеріял, що відноситься до тих зловживань і зладила з цього окреме справоздання. В цьому справозданню читаємо між іншим: „Славні були в історії „ґаліцийські вибори“ за Австрії, що визначались масовими ошуканствами виборчими крадежами голосів, страшенням виборців, підкупствами за гроші публичні і т.д. Не можна заперечити аби вибори до Сойму і Сенату переведені в 1928 р. не набрали в світі неславного розголосу в наслідок наслідування старих способів виборчих“...

З ЦЕРКВИ ВОЛОДИМИРА ВЕЛИКОГО КЛЮБ БЕЗБОЖНИКІВ. — Десятинну церкву в Київі, яку збудував ще Володимир Великий, большевики перемінили на „клюб безбожників“.

ХОТЯТЬ ЗНАТИ ЯКІ БУДУТЬ ДІТИ. — Кажуть, що большевицький комісаріят освіти, вислав до Африки окрему наукову експедицію, яка має прослідити скільки правди в муринських переказах про те, що ґорилі та оранґутани крали муринок і що з таких примусових „подруж“ виходило. Експедиція хоче намовити кількох муринів аби они „женились“ з малпами-самицями.

ДОБРИЙ ІНТЕРЕС. — Один анґлійський підприємець звернувся до кількох богатих купців за позичкою на таку справу: Він хоче заложити котячу фарму де годувалобися для шкіри 12 міліонів котів. Щоби їх прогодувати треба закласти годівлю щурів. На одного кота треба-би денно 4 щурі. Щурів знова можна буде потім годувати мясом порізаних котів; один кіт для 4 щурів денно. Таким чином підприємство само себе годувалоби. Щурі для котів, коти для щурів, а для підприємця гроші.

ВЕЛИКА РОДИНА. — В Америці в Ст. Кловд, помер недавно 99-літний фармер Іван Шенк. Лишив він по собі велику родину: Жінку, семеро дітей, 60 внуків, 160 правнуків і 23 праправнуків. Разом 323 людей.

М. НЮ-ЙОРК В ЧИСЛАХ. — Народини дітей відбуваються там що 4 мінути і 6 секунд; в 1928 р. народилось там 126.332. В цьому році подруж було 62.424, себто вінчалось 7 пар на годину, 1500 тягарових ваґонів треба денно, аби привезти поживу для нюйорчан. Колиб ці ваґони уставити в ряд, то вони занялиб 12 миль анґл.

ЯКА БУДЕ ПОГОДА В ЛИПНІ? Липень має бути на загал сильно вередливий та змінчивий: теплий та бурливий. Більші дощі сподівані є 7, 13, 19 і 30 липня. Холодніще буде біля 20 липня. Друга половина липня заповідається погодніща ніж перша. Так само погоднійше буде у нас, а більше непогоди буде на півночі.

ГОВОРЯЧІ ЛИСТИ. Під назвою Літерафон зачали в Німеччині продавати апарати, що виготовляють „говорячі листи“. — Апарат збудований на засадах фоноґрафу, записує промову на тонесеньких плитках, що цілком подібні на папір. Наговорену плитку можна покласти до коверти і післати почтою. Коли поставити цю плитку на ґрамофон, то можна добре чути мову того що посилає.

ПОСТІЙНИЙ КІНСЬКИЙ ШПИТАЛЬ. — В Чехословаччині побудовано перший кінський шпиталь. В шпиталі буде створений окремий відділ який має займатись дослідами заразливих недуг домашних звірят, а з окрема коней.

1443 ОСІБ ЕМІҐРУЄ ДЕННО З ПОЛЬЩІ. — В марті ц. р. виеміґрувало з Польщі загалом 34.290 осіб, в квітні 56.012 осіб; в цьому числі виеміґрувало до країв европейських: в марті 27.441, в квітні 49.017 осіб. За море виеміґрувало: в марті 6.849 осіб в квітні 6.905. В цьому самому часі повернуло до Польщі: в марті 2.449, в квітні 1226 осіб; в цьому числі вернуло з за моря в обидвох місяцях 921 осіб.

НІЧОГО СОБІ ПОЗИЧКА. Один з найбільших домів ґандлевих в Ню-Йорку оголосив звіт з якого виходить, що він позичив ріжним державним підприємствам в Німеччині грошей на суму 525 міліонів долярів.

ВСЕСЛАВЯНСЬКИЙ СОКІЛЬСЬКИЙ ЗЇЗД відбувся в Познані. Прибуло 20000 польських соколів. З чужих найбільше прибуло Чехів. Українців на зїзді не було.

САРАНЧА — навістила остров Корсику на Середземнім морі і знищила до тла всі поля в полудневій частині острова. Саранча прилетіла туди через море з Африки.

БОЛЬШЕВИКИ — розсилають на всі боки відозви до усіх своїх ячейок по ріжних державах, аби они орґанізували на 1. серпня великі комуністичні походи і галабурди.

ГРОБІВЦІ УКРАЇНСЬКИХ КНЯЗІВ. На Волині біля місцевости Перепонін є богато курганів в котрих містяться гроби українських князів. Кургани ці тепер розкопують. Учені думають, що розкопавши їх, можна буде найти там безліч дорогоцінного матеріялу до історії Волині за панования наших князів.

ВІДЕНСЬКІ часописи оповідають слідуючу подію: Родина купця Колінського ще 1914 року втікла перед Москалями зі Львова до Чехословаччини. В часі втечі 6-літний синок Колінського загубився і за ним надармо шукали. Тимчасом його найшли військові старшини зголодженого при дорозі і віддали до захисту, де він, під назвиском Кріґер, виріс і покінчив торговельну школу. Потім Кріґер поїхав до Праги і пізнав там гарну дівчину. Обоє покохались і хотіли пібратися. Та ось кілька днів тому в розмові зі своєю коханою завважив він, що вона має на шиї такий самий медалик Пречистої Діви, як він, і навіть з такими самими буквами. Обоє зацікавилися тим, почали доходити причини і на диво дізнались, що вони — брат і сестра. І так медалик не допустив до родинної траґедії.

СОЦІЯЛІСТ МЕКДОНАЛЬД ПОЦІЛУВАВ КОРОЛЯ В РУКУ. Заки Мекдональд, провідник робітничої „Лейбур Парті“, одержав дозвіл на складання ради міністрів, мусів бути в анґлійського короля, щоби від нього такий дозвіл одержати. При цій нагоді, по старому звичаю, Мекдональд клякнув перед королем і поцілував його в руку.

ЗАБИРАЮТЬ ХЛІБ — В ночі з 4. на 5 липня, було чути на Україні близько румунської границі сильну крісову і гарматню стрілянину. Ґазети догадуються, що це відділи червоної армії здавлювали бунти українських селян.

В БОБРЕЦЬКІМ ПОВІТІ ВИБУХ СТРАЙК рільних робітників. Страйкуючі домагаються ліпшої заплати за свою роботу.

МІЖ СНЯТИНОМ А ЗАБОЛОТОВОМ перекинувся автобус так нещесливо. що 8 осіб є тяжко рапокалічених.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК.

Чого ще люде не видумали?

Видумали люде: телеґраф без дроту, порох без диму, їзду без коней...

Лишається ще одно: Придане без жінки.

Батько до жениха: Знаю, що Вам мої доньки подобаються... Скажу Вам щиро і отверто: за наймолодшою даю 1000 зл. посагу, за старшою 2 тисячі, а за найстаршою 5 тисяч.

Жених: А ще старшої не маєте?

Суддя до свідка: Скажіть мені, кілько часу треба, щоби перейти віддаль між шинком обвинуваченого і вашою хатою?

Свідок: То залежить чи йдеться до шинку, чи назад.

В школі.

Учитель (питається школярів): Хто з Вас знає, якого роду буде яйце.

Всі мовчать.

Значить не знаєте!

Один жидок піднімає руку. Ну, то я вже пане учитель знаю.

А ну скажи!?

Коли з яйця виходить когут, тоді буде — мужеського, коли з яйця виходить курка тоді — жіночого роду, ну, а як з яйця зробити яєшницю — то буде середного роду.

Також фільософ.

Випєш ще одного чи ні?

Розум каже ні, жолудок каже так; розум є мудріщий від жолудка, а тому, що мудріщий уступає дурніщому, то випю ще одного.

Чого ти плачеш?

Бо мама назвала тата ослом, а тато маму гускою... а я тепер не знаю, хто я такий.

Добрий син.

Батько до сина: Ідь Іване до ліса по дрова а я піду на ярмарок.

Син: Таде-ж Татові на старости літ ходити пішки. Ідьте Ви по дорова, а я піду на ярмарок.

В ночі.

Жінка занедужала нагло в ночі:

— Слухай! встань!... мені так недобре...

Муж: Спи, Бог з тобою, кому тепер добре.

У торговлі.

— Прошу, дайте мені кільо цукру!

— Ще бракує 15 сотиків, цукор подорожів від вчора.

— То дайте той зі вчора.

Мудрий дід.

Дідуню, я гроший даром не роздаю, але можете в мене найти роботу.

— Яку роботу?

— Бульбу копати.

— Знаєте що: возьміть того, що її садив, він вже знає де її шукати.

Коперник і хабарі.

Польська „Ґазета Хлопська“ розказує, що в Варшаві є загально знаний дотеп, що одиноким чоловіком в Польщі, котрий напевно не бере хабарів є Коперник (Астроном Коперник давно помер а його памятник стоїть на одній площі в Варшаві). Не бере він хабарів тому, що має обидві руки заняті в день і в ночі. В одній руці тримає земський ґльоб (кулю), а в другій кутомір.

Наші діти.

Ти чого ревеш?

Бо вчера вдарився в голову.

А чому-ж ти вчера не плакав?

Бо вчера не було нікого в дома.

Надіслане.

КУРС ШОВКІВНИЦТВА.

В днях 15—17. липня ц. р. устроює Відділ Шовківництва Кр. Т-ва Господ. „Сільський Господар“ у Львові, курс шовківництва.

Метою цього курсу є виобразувати інструкторів для праці в краю.

На курсі будуть читані лекції зі всіх ділянок шовківництва і переводжені практичні вправи в годівлі шовкопрядки та в плекані білої шовковиці. Теоретичне навчання буде ілюстроване світляними образами.

Курс відбуватиметься на Досвідній Станиці Т-ва. на якій переводиться зараз зразкову годівлю шовкопрядки, і на якій заложено питомник шовковиці.

На курс будуть приняті всі інтеліґенти, що цікавляться справою шовківництва, як також ці з поміж селян, що мають деяку підготовку в сільсько-господарській освітній роботі (покінчені школи й курси с. г.)

Курс є безплатний. Зголошення приймається до дня 15. липня ц. р.

Відділ Шовківництва, Товариство „Сільський Господар“ у Львові, вул. Зіморовича 20.

Іспитований дяк з добрим тенеровим голосом уміє вести хор і провадити кооперативу, пошукує посади. Зголошення Евстахій Бочарський в Баличах коло Медики, почта в місті.

Хінсько-срібне столове накриття гладке і фасонове продає найдешевше „**ДОСТАВА**“ у Львові, вул. Руська ч. 20, в Перемишлі, Ринок 23, в Тернополі вул. Пілсудського ч. 6.

ФУТРА на зиму
від найдоросших люксусових до звичайних баранкових достарчає
фірма **САЛЬОН МУЖЕСЬКИХ ОДЯГІВ**
Петро Мягкий Перемишль, Францішканська 24.

Аптика і Дроґерія під „Звіздою“
істнуюча від 1874 року
в Перемишлі, ул. Францішканська ч. 24 (біля вежі)
поручає всякі аптичні ліки і всі артикули входячі в круг дроґерії.

Розписання ліцитації
Маґістрат м. Перемишля розписує отсим публичний переторг на будову 6-ти електричних трансформаторів, після двох типів на кождий з осібна, на день 12 липня б. р. о год. 12 в полудне. Оферти відповідно виготовані осібно на кождий тип трансформатора, в запечатаних ковертах і заосмотрених в квіт мійської каси зі зложеного вадгум в квоті 2% від офірованої суми, кожда по відданню робіт має бути доповнена до 5% від офірованої суми — треба зложити в Президії Маґістрату до рук Бурмистра або його заступника.
Офертові друки є до набуття в Міськім технічнім бюрі в урядових годинах, де можна також оглянути пляни обох типів трансформаторових. Підпис Бурмістра.

Кооператора до ведення склепу найрадше заразом діріґента хору пошукує сейчас Кооператива „Власна поміч“ в Янчині.

Адвокат
Др. Микола Рибак
веде адвокатську канцелярію в Перемишлі при ул. Пілсудського 1. в льокали канцелярії бл. п. дра Т. Кормоша.

Увага! Увага!
ВЕЛИКИЙ ЗИСК!
Пошукується аґентів до продаж рільничого знаряддя найкращих марок заграничних по таних цінах. Великий дохід для заступників запевнений. Умови і проспекти висилає на жадання фірма „**КОСА**“ **Львів**, Скритка почтова 194.

СЕМЕН ДМИТРАШ Перемишль, вул. Сінна ч. 8, має до продажі всякі реальности — камяниці, будівельні площі та посередничить в двірських парцеляціях, помешканнях і т. п.

Др. Михайло Кос
лікар очей (окуліст) ординує в Перемишлі, вул. Міцкевича 11. (в почтовім будинку).

ЛІКАР
Др. Роман Несторович
ординує у внутрішних і жіночих недугах в Перемишлі, ул. Францішканська 37 II (площа на Брамі). Власна хемічна і мікроскопічна лябораторія. Кварцева лямпа.

Др. Іванна Вітошинська
ординує в діточих і внутрішних недугах в Перемишлі, вул. Миколая 6 (бічна Чарнецького).

БАНДАЖІ
пропуклинові й черевні
для жінок, мужчин і дітей від р. 1886 виробляє
Заклад спеціяльних бандажів
М. ФРАЙЛІХА,
Львів, Городецька 35.
Тел. 71-11.

ЖАДАЙТЕ
у всіх кооперативах
МИЛА
Кооперативної Фабрики
„ЦЕНТРОСОЮЗ“

Домагайтесь найдобірнійших папірців до курення
„КАЛИНА“
з фабрики кооперативи „Будучність“ в Тернополі

RINSO одинокий середник до прання не містить в собі жадних шкідливих складників, робить білля
МЯГКИМ і НІЖНИМ.

RINSO пере матерії чисто без, всіляких помічних вибілюючих середників. Навіть білі річі стають ще білищими.
Кольори виступають яркіще.
Вовняні і флянелеві матерії змягчуються і не липняють.
Rinso заступає звичайне мило і чинить злишним усяке шорування. Крім сего Rinso є ніжне і нешкідливе, натомісць має знамениті очищуючі складники.

Rinso
пере ваш одяг найчистійше
Спродається виключно в пачках — ніколи »на вагу«.
R4—026P6

Видавець і відвічальний редактор: Осип Сенечко. З друкарні Кнолєра і Сина в Перемишлі.